

Tiếng Mỹ và Tôi

Nguyễn Giang

Sau gần 40 năm ở đây, tiếng Mỹ ăn đong của tôi ngày càng tệ hại. Cho đến ngày về hưu thì "the play came to an end"! Ở Little SG này cần quái gì tiếng Mỹ! Mọi giao dịch từ nhà băng, bệnh viện, cơ quan hành chính... đều có thông dịch viên, như vậy nhớ tiếng Mèo mần chi? Thành thử, vốn tiếng Mỹ của tôi cứ càng ngày càng hao hụt. Cũng may là tuần nào cũng hát nhạc Mỹ, nên khi hát bản nhạc của Beatles, tựa đề *I Saw Her Standing There*, tôi cứ suy ra Paul Mc Cartney nói với bồ là *Tui Thấy Cô Đi Tè Ở Đây!*

Nhớ lại năm ngoái, có nhỏ em vợ và chồng nó từ VN qua đây diện bảo lãnh, tôi phải dẫn đi làm giấy tờ. Chỗ hướng dẫn làm giấy tờ có 2 nhân viên, 1 Mỹ, 1 Việt. Đến lượt vợ chồng con em vợ là phải tiếp xúc với nhân viên Mỹ, chắc chắn là tôi phải giúp vợ chồng nó bằng cách vắng tiếng Mỹ ba rọi của mình ra rồi. Mà Mỹ nó hỏi thì giống như Mike Tyson nó đấm mình vậy, bị nó hỏi đã tá hỏa tam tinh, không hiểu gì cả thì trả lời làm sao?

May quá, quay ra sau, thấy có 1 anh Mỹ, tôi bèn rất lịch sự, vắng ra 1 câu tiếng Mỹ: GO AHEAD, SIR! Anh Mỹ già cảm ơn tôi, rồi vội vã đi lên để gặp nhân viên Mỹ. Thế là vợ chồng cô em vợ tôi được gặp nhân viên VN. Kể ra tôi cũng khá si-mạc (smart) đấy chứ! Xong chuyện rồi, tôi dạy bảo ngay 2 vợ chồng cô em vợ:

- Xứ này là xứ người ta, tui em nhớ đấy, lúc nào cũng phải nhường Mỹ trắng, còn Mỹ đen, Mễ với người Việt, khỏi nhường! Hồn với Mỹ trắng, nó đuổi về nước đấy, xứ là xứ của nó, nó đuổi mình lúc nào không được?

Hai vợ chồng em vợ mới sang tin như sấm!!! Rồi tôi lại chỉ tui nó 1 mảnh của tôi:

- Khi nào gặp thằng Mỹ nói nhiều và nhanh quá, mà thằng Mỹ nào cũng nói nhanh và dài dòng cả tui em cứ nói: THAT'S RIGHT? hay REALLY! cho anh, bảo đảm nó sẽ mến em ngay!... Không hiểu nó nói gì thì cứ Yes loạn cả lên, còn hơn là nói No. Nó nói xong, mình cứ THANK YOU là nó biết ngay mình là người có học thức và lại càng mến mộ mình hơn!

Hồi còn mờ ma bà cụ tôi, có lần cụ phải vào bệnh viện. Vào thăm cụ, tôi được cụ nhờ ngay:

- Con ơi, nói với con Mễ y tá rằng mẹ muốn đi cầu, con nhé!

Tôi quay sang con Mễ y tá đang lúi húi gần đó nhưng bối rối ngay! Mẹ kiếp, cả đời mình có bao giờ phải nói tiếng ĐI CẦU bằng tiếng Mỹ đâu? Cần đi cầu là cứ oai phong lẫm liệt đi vào Rét Rum chứ đâu có phải nói TÔI ĐI CẦU bằng tiếng Mỹ? Chẳng lẽ lại dùng vẹo-bờ TO SHIT, nghe thô lỗ bình dân học vụ quá! Người có học không nên nói thế! Thường được ông bạn nói khổ của tôi xưng tụng hồi ở đảo là người chuyên dùng tiếng Mỹ khó, loại tiếng Mỹ bác học ấy mà, tôi trầm giọng nói:

- Senorita, my mom wants to defecate!

Báo hại, nàng Mễ béo chả hiểu gì cả, mặt cứ ngớ ra! Lập đi lập lại 2, 3 lần nó vẫn không hiểu. May quá, bà cụ tôi nhảy vào cuộc ngay, cụ nói:

- Con kia, tao muốn pu pu!

Nàng Mễ hiểu ngay, đưa cụ vào Rét Rum tức khắc, bỏ lại tôi đứng đó ngậm ngùi với thứ tiếng Anh "bác học" của mình. Sau đó, tôi hỏi cụ:

- Thế khi mợ cần đi tiểu thì nói sao? Mợ có dùng động từ Urinate không?
- Mợ cứ nói PI PI là nó hiểu ngay!

Bây giờ, ở cái tuổi trên bầy bọ, hễ coi phim nào mà không có phụ đề tiếng Mỹ là tôi khăng khái từ chối, không xem, vì coi mà cứ phải đoán mò, mất thú! Có phụ đề tiếng Việt càng hay, mà nếu có chuyển âm của hãng Tân Kiệt Y Oan thì còn gì bằng? Chẳng phải mình tôi, mà rất nhiều anh em bạn cùng khóa KQ của tôi cũng vậy! Có bạn còn không thèm xem phim phụ đề tiếng Mỹ nữa, ra cái điều ta đây kỳ thị và chỉ coi phim phụ đề hoặc chuyển âm, hoặc thuyết minh bằng tiếng Việt mà thôi!

Hồi ở trại tỵ nạn để khỏi bị phân công đi quét dọn hay làm vệ sinh, tôi nhào ngay vào làm thầy dạy Anh văn cho lớp vỡ lòng. Được các bà các cô xinh như mộng gọi là thầy, chẳng khoái ư? Mà dạy cái lớp i tờ tiếng Mỹ này, với tôi, một kẻ đã từng học Anh văn ở Nha Trang với các tay sừng sỏ tiếng Mỹ như HKNhan, TB Tráng, Nguyên cò... thì chỉ là chuyện nhỏ. Đôi khi thầy lại nổi hứng hát cho nghe 1 bài hát Mỹ, It's Now Or Never (Bi giờ cho đến bao giờ) hay Love Me Tender (Có yêu tui thì yêu nè nhẹ thôi) chẳng hạn, các bà các cô cứ tâm phục khẩu phục lạch cả mắt!

Ấy thế mà cũng có lúc bị tổ trát! Số là hôm ấy, có anh giáo sư Úc Thòi Lòi (Úc-đại-lợi) dạy tiếng Mỹ (cũng dạy tiếng Xê Kỳ như tôi chứ có hơn gì!) đến thăm lớp. Lúc ấy, tôi đang ở cuối lớp, đang phét lác với học trò bằng cách nở rộ trước đây thầy lái máy bay C-130. Có em học trò mặt hoa da phấn, đẹp nảo nùng hỏi:

- C-130 chở được bao nhiêu người hả thầy?

Thầy trả lời ngay:

- Mỹ nó đặt tên khoa học và lô-gíc lắm, các em ạ! C-130 là chở 130 người, C-119 nhỏ hơn, chỉ chở được 119 người thôi. Còn C-47 còn nhỏ hơn nữa, chỉ chở được 47 mạng là tối đa!

Đang khi tôi cao hứng thì anh giáo sư Úc Thòi Lòi bước vào. Thật mất vui quá! Với giọng Úc, hấn đứng ở đầu lớp mà hỏi 1 thằng ú ớ tiếng Mỹ như tôi đang đứng ở cuối lớp thì có bố tôi cũng không hiểu nó nói gì? Tôi bèn từ từ bước lại gần hấn, đây cũng là chiến thuật của tôi, đối địch thì phải ụynh xáp lá cà mới mong đạt thắng lợi chứ! Hấn lại nói 1 tràng tiếng Úc nữa. Vẫn không biết nó nói cái con tườu gì! Tôi bèn nói đại 1 câu ngắn, sau khi đã cố uốn éo miệng cho nó giống người Mỹ. Hấn trả lời ngay:

- Sorry, I don't understand you!

Cái bọn Mỹ, Úc thật bất lịch sự, chẳng biết giữ thể diện cho bạn đồng nghiệp gì cả! Cứ thẳng như ruột ngựa thế này thì còn ra cái thống chế gì nữa? Thiệt là ừa gan! Mẹ kiếp, L' Anglais Vivant và cả English for today cuốn Một cũng đâu có đề cập đến "tình huống" nhiều khê khó xử này? Chợt nhớ lại phim cao bồi *Bắn Chậm Thì Chết!* Minh để nó phát pháo hoài đâu có được, phải tấn công nó chứ! Thủ hoài cũng chết, giống như VNCH của mình, chống đỡ hoài cũng thua bọn VC mà! Thế là, hấn hỏi A thì tôi trả lời B hay C, y như chiến thuật của phái đoàn Vi Xi trong hội nghị Paris vậy. Như thế, tôi cứ nói ào ào, khỏi màng đến văn phạm Ảng lê hay nhấn chữ cho đúng tiếng Mễo làm chi cho mất công!

Tên giáo sư Úc bói rói ra mặt. Người Việt như tôi, nói tiếng Mỹ với accent Phú lang sa thì hấn ngỡ ngàng là phải! Hấn bèn hạ giọng, chắc sợ học trò tôi nghe thấy:

- Thưa ông, ông có hiểu tôi nói gì không, và... ông có hiểu ông nói gì không?

Đến lúc này thì ngôn ngữ bất đồng quá rồi, kéo dài không có lợi. Nhớ có đũa học trò nghe loạng quạng được câu hấn nói vừa rồi thì danh dự của nhà mô phạm như tôi còn gì? Tôi bèn khoác vai hấn, ra cái điều thân thiện quá chừng, lôi hấn ra ngoài cửa và lấp bắp cảm ơn hấn đã đến thăm!

Xét ra, tôi đâu có sợ, đâu có lập cập khi nói chuyện với người Mỹ. Có người Mỹ lập cập khi nghe tôi nói thì có! Khi trở vào lớp học, các em ty nạn ngây thơ ngỡ ngàng mộ tôi quá chừng chừng. Có em phát biểu:

- Thầy ơi, thầy nói tiếng Mỹ giỏi quá! Thằng Mỹ nó nói đâu lại thầy, thầy nói lẹ mà nhiều hơn nó nhiều! Thầy nói giọng thì thanh và dễ nghe, nó nói thì cứ ngẹn trong cổ họng giống như người Căm-pu-chia dzậy đó!

Tôi khiêm nhượng trả lời cô ta:

- Tại thầy người Bắc, hồi đó uống nước sông Hồng trong hơn nước sông Cửu Long nên giọng mới thanh cao như vậy đó! Mà tiếng Huê kỳ nói giọng thanh mới hay, tụi Mỹ mới nể mấy em ạ!

Có cái em học trò ngồi ở bàn đầu, hay nhìn thầy với đôi mắt chứa chan cảm phục thì tỏ vẻ:

- Biết bao giờ em mới nói được tiếng Mỹ như thầy? Tối nay thầy có rảnh nhớ xuống "khu em" dạy em tiếng Mỹ nhé! "Khu em" buổi tối chúng nó đi ra quán uống cà phê hết, nhà chẳng còn ai!

Tôi háo hức nghĩ thầm:

- Cha chả, em nòng hậu với mình quá! Mời chào thành thật thế này thì thầy cách chi mà từ chối nổi? Không biết mình có phải đem ông **ĐẠI SỨ** theo không đây?

NGUYỄN GIANG